

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Szerbiske njedzelske kopjena.

Wudawa so kóždu kobotu w Smolerjez knihicziščezěni w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Okuli.

Rut. 20, 9.—16.

Hizom hušczišcho běšche so israelskim džěczom wo Božim kralestwje jako wo winizy Božej rěczalo. Tuto pschirunanje wschał israelskemu ludu jara blisko ležesche, dokelž běšche w flubjenym kraju wjazy tajkich plódných sahrodow, hdžez so wino plahowasche a kóždy wjedzische, šcho winiza je. — Wobšchěrnej winizy runa so Bože kralestwo. Tuta winiza je hizom jara stara. Wona je plódzena wot Boha šameho tu na semi hizom w czaščach stareho fluba. Přěnja pjeršcž so sa nju ryjesche w flubjenym kraju Kanaanje mjes israelskimi džěczimi. Hizom w czaščach Abrahama a Mójsaša so semja wutrobotu israelskeho ludu k temu pschihotowasche a so winowe pjenki do njeje šadžachu. Běšche to najprjedy njenahladna sahrodka, tuto kralestwo Bože, hdžez maja cžlowjetojo hišcže njesprózniwje wobhladowacž a hajicž, šwěrnje poliwacž a pilnje plěcz. Wjele džěła šebi tale mała sahrodka žada, hdžez chze w dobrým rjedze šdžeržana bycz. Ale niz jenož to, wona ma pschi tym hišcže roscž, so rosschěricž do wschěch krajinow, tak so wona škóncznje zyłu semju wobjima. — Šcho pak šu czi winizarjo, kiž tuto džěło na so wsachu? To běchu israelske džěczi, kotrychž Bóh najprjedy do šwojeje winizy naja, potom pak šu to tež wschitzy drušy ludžo, kotrymž je so Knjesowy hlóš dostal: „Džicze tež wy na moju winizu!“ Wobšebje pak šmy tež my ššchesczišczi Boži winizarjo, kotřiz šmy psches šwjatu ššcheczišczi k Božemu kralestwu powołani. — Pschiběrała

je nětko Boža winiza wot šałoženja šem hacž do džěńšnišcheho dnja nahladnje, pschiběrała je tež licžba winizarjow. Ale kajke je plódy nješla? Šak šu winizarjo džěłali? To nam wobšwětla džěńšnišche pschirunanje.

Tón Knjes běšche we winizy wscho na najlěpje šrjadował a na dolhi czašč woteschol, so by šwojim winizarjam škladnoscz dał, we wěrije do njeho šwoju džakownoscz a poškušnoscz wopotasacž. Wón jich šamych wostaji, so bychu po šwojich darach a mozach winizu wobdžěłali. Tak běšche tón Knjes israelskim džěczom džěło w Božim kralestwje pschewostajil. Wón chžysche hladacž, šak budža woni šnadne šapoczatki Božeho kralestwa, wot njeho šałožene, dale wuwiwacž, šak budža jeho postajeny porjad cžesczič, šak budža wschě dobre rostliny plahowacž a wschě džiwje halosy šwotrěšacž, n. psch. kžu, njepoškušnoscz, hidženje a nješwěrnoscz, hacž budža winowe pjenki prawje k Božim šłowom poliwacž a jim psches wěru prawy šškit napscheczo wichoram špytowanjow dacž, hacž budža semju sa nowe rostliny psches Bože šasnje prawje šmješčicž a pschihotowacž a tak winizu powjetschicž. — Wulki nadawš mējachu potajkim tuczi winizarjo, ale tež džakowne a špokojaze džěło. Tón Knjes běšche wscho na najlěpje pschihotował, woni jeno trjebachu jeho džěło w dobrých kolijach dale wjescz.

A we šwojim czašču pošla wón wotrocžla k winizarjam, so bychu jemu dali wot wužitka winizy. — Šak běchu tola czi winizarjo Božu winizu šanjerodžili! Woni k njej wobšhadžachu, jako by jim škušchala. Plódy, kotřez běšche hišcže pschijněšla, šebi pschikšwojichu a Knjesej nicžo nješwostajichu. So běchu jeno naježy, kotřiz běchu Knjesej

samolwiczzi, na to bęchu cziscze sapomnili. A kajta słóscz knjezesche w jich wutrobach! Jako Knjes swojeho wotroczka k nim póbla, woni jemu niz jeno žaneho wužitka njedachu, ale jeho hišcze bijachu. Tak bęchu israelske džeczi Bože kralestwo sanjerodzili, so jim žane płody njepscijnješe a so woni Knjesowych wotroczkow hišcze czwilowachu. — Ale Knjesowa luboscź po czaŝu, hdyž móžesche sašo płody woczafowacz, drugeho wotroczka póbla, ale temu so hišcze hórje džesche. Hišcze bóle pať czwilowachu tseczeho; czim wjazy wotroczkow jim Boža sczerpliwoscź sczelesche, czim bóle stwjerdny jich wutroba. Czim wjetscha so Boža hnada wopofasa, czim bóle bu jich wutroba saŝakła. Boži profetojo buch pschesczėhani a morjeni. Kať styšnje tola Heliáš pod jechibėrnu stona: „Doscź je, dha wsmi nėť, Knjeze, moju duschu!“ Jesajaš storki hórko, so je jeho džėlo w ludu podarmo. Jeremiaš dyrbi kłyschecz, so wón k sbožu wótnego kraja njeskutkuje, ale k sahubjenju. A kať žalostna bėsche kmjercź prjedybėzerja Khrystuŝoweho, Jana kschćenika! Jemu so wot njewėrjazeho Herodascha hlowa wotcza.

Gluboko bėsche so israelski lud nad swojim Bohom pschėhrėschil a mužow Božich skonzował. Ale Boža sczerpliwoscź a kmilnoscź hišcze žaneho kónza njemėjeschtej. Hišcze jedyn brėďt jeho luboscź wunamaka, psches kotryž mohł jich pschėwėdczicź wo swojej dobrocziwosczi: „Ja chzu swojeho lubeho kna póblać; knadz, hdyž teho kameho widza, budza so strachowacz.“ A kať miłoszcziny bėsche tutón kn! wšchėm khorym pomhasche, wšchėch styšnych troschtowasche, wšchėch bludżazych powuczjesche. Kajta kmilnoscź a luboscź bjes runjecza! kajta nješebicznoscź! — Tola teź tuta luboscź njemóžesche jich wutrobu smjehczicź, tuto šwėtko njemóžesche czėmnoscź s jich wutrobom sahnacz. Kať dha bėsche to móžno? Woni njechachu so dacź wo Bozej lubosczi pschėwėdczicź. Woni so mjes kobu srėczachu a džachu: „Tón je herba; pójmy a sabijmy jeho, so by herbstwo nasche bylo.“ So by herbstwo nasche bylo — najhóřscha šebicznoscź to potajkim bėsche; woni chzychu to mēcź, šchtož jim njebluschesche. Woni nochzychu wjazy kłuzicź, ale chzychu kami knjezicź.

Tak bęchu to farisejszy a pišmawuczeni czinili. Woni w Bozej winizy zyle po swojej kamšnej woli džėłachu, Bože kaťnje po swojim kamšnym smyšlu wukładowachu. Woni na Knjesa sapomnichu a chzychu w Bozej winizy kami knjezicź. Herbstwo Božeje winizy chzychu woni na so pschijnjecź. — O kajta duchowna šleposcź! Bóh wšchaf je kam šlubil, so budzemy herbojo Božeho kralestwa, tola pať niz na tajke waschnje, so praweho herbu Khrystuŝa morimy, ale jako kobuherbojo Khrystuŝowi, niz tať, so knjezstwo w Bozej winizy Bohu wutorhujemy a winizu šebi s njeprawdnu pschikšwojimy, ale tať, so temu Knjesej w prawdosczi kłuzimy a Bože kralestwo junu s hnady dostanjemy. Ale to šebicznoscź a pschinarodzėna hordoscź człowjekow njesnješe, so dyrbjesche pod Bohom štejecź a s hnady Bože kralestwo dostacz. —

Šchto tehodla budze Knjes winizy tymšamym czinicź? Žaneje wjetšesche luboscze jim wopofasacz njemóžesche; so pať so jeho skutť sahanibi psches njeprawdnu człowjekow, jeho šwjatoscź njemóžesche czėpicź. Wón pschindze a tych kamych winizarjow skonzuje a swoju winizu druhim da. Š Božeho kralestwa wustorczeni budza potajkim tuczi sli winizarjo. Bóh je jim najwjetšchu luboscź wopofasať s tym, so je swojeho jeniczkeho, lubowaneho kna k nim póblať,

ale woni jemu nješku wėrili, sa to budza khostani. Nad Božim knom so potajkim rošbudzi jich wošbud. — Tehodla je Bóh israelskim džeczom Bože kralestwo wsať a je pohanam pschepodať. Šlowne město Židow pať je wón dať wutupicź psches pohanow a židowski lud po wšchėm šwėcze rošpóschil. Šchtož stawisny wo wutupjenju Jerusalema snaje, tón wė, kať hórko je Bóh njewėru Židow khostať.

Wot prėnich šwjatkow je wón nėtko nowu winizu šaložil, naschu kšchesczianšku zyrkej. Wón je nam swoju najwjetšchu hnadu wopofasať, nam swojeho kna póblať a nam šwjateho ducha dať. Tehodla chzemy so Boha bojecź a do jejo hnady wėricź. Chzemy jeho šwjatu wolu, jeho dobry porjad w naschej kšchesczianškej zyrkwi czėsczicź. Nad Khrystuŝom rošbudzi so teź nasche sbože abo njesbože. Šaj, husto, hdyž naschi kšchesczianšzy winizarjo w štrasche štejachu, wot swojeho Boha wotpadnycź, je wón teź nam šwėdkow Božich póblať, kiž naš wo Bozej hnadze pschėwėdczichu, kať wošebje naschego Luthera.

Kať štejš ty nėtko ke Khrystuŝej? Teź twój wošebity wošbud so nad Božim knom rošbudzi. Tvoja wutroba je mala winiza šama sa so. Šlowy człowjek w nej je twój wošebity winowy pjenť. Kať wón roscze? Kajta šu jeho hałosy? Kajta jeho płody? Měj kėdźbu na njón, so nješwjadnje. — Teź tebi Bóh huseczischo swojich wotroczkow sczele, so bychu šebi wužitk twojeho winoweho pjenťka žadali. Teź swojeho kna czy Bóh bórny tu, bórny tam napscheczšo džerzi, wošebje kóždu njedzėlu czy jeho w přėdowanju dari. Kať jeho pschijimasch? — O budź ponižny, šwėrny winizar w Bozej winizy; budź pschihotowany na kóždy pschikhad Knjesa, pschetož junu wón pschindze a budze tebe šudzicź. A derje tebi, hdyž by do Božeje hnady wėril a Knjesowy porjad we winizy czėsczicź, dha budžesch kobuherba Božeho kralestwa.

Ja so czy, Knjeze, domėrju,
Daj, so ja k hańbje njepšchindu
A teź niz wėcznje k šmėcham;
Ja prošchu cze, šdzerz šwėrnje mje
A wobaraj wšchėm hrėcham. Šamjen.

K.

Pój dom!

Pój dom, pój dom! Nan czaťa cze;
Wón dawno žedzi po tebi,
Šso tjšchnje stara wo tebe;
Pój dom, pój dom! Tu wotantnje
Čzi luboscź pschėbyť rjenišchi.

Pój dom, pój dom! Špuschcz šłodžiny,
Kiž sa tebe ma zšoba;
Šlož je šebje pschah robotny!
Pój dom, pój dom! Šańcź njeměj ty
Ške lóšchy, šwėtne wješela.

Pój dom, pój dom! To šdacze je,
Wot kotrehož by šajaty;
Šad šary s lešču wabi cze.
Pój dom, pój dom! Tam we zšbje
Šsy jeho šchipam pschistupny.

Pój dom, pój dom! Šlej, hišcze czy
Dženš hnada durje wotanka;
Šso njedlij, šyno, w blašnosczi.
Pój dom, pój dom! Še špėchom dži
Šow k městu, kiž czy wukhow da!

K. A. Fiedler.

List se staršijskeho domu.

Běšče něhdy bur na jentym kuble we Westfalskej, jednory a sprawnj, tón bojesche ho Boha a čješčesche krala, a bě teho dla zplj muž. Handrij, jeho syn, jemu schwarnje k ruzy džěšche. Tola tež nowočasni ludžerjo namafachu fastup do tuteje hač dotal měrneje wšy, wuřywachu swoje kopjena a piřma, a te sa- jědojčiču po něčim duschu mlodeho Handrija. Nětko buschtaj jemu podriadowanje a pořluschnosć pšče wjele. Wón budžiče radšcho knjes na kuble byl. Duž stupi jedyn džeri kaž šhubjenty syn w pschirunanju psched swojeho nana, prajizy: „Šym nětko stary došč, daj mi mój džěl i kuble, ja chzu druhdže šam spytacz.“

„Wostaj tola radšcho doma na kuble; ty dyrbišch porno mi a so mnu hospodaricz“, wotmolwi nan.

Haj, šhto budžiče sa pschedstajenja a próstwy wuschy měl! Handrij njeda měra, doniž ho jemu wola njesta. A tak wón na precžki džěšche wot swojeju ho tjšchazeju staršcheju. Čži nowi pscheczěljo šwěrnje pomhachu, so wón na swojim wobšedženštwje pšče čžežko a pšče dolho njescz njemějesche. Wórny na to trjechi ho Handrij i namolwjerjemi, pschija hollandste šlužby a pschińdže do Indije. Město lubjeneje štojeje šwobody žadašche ho nětko kručičcha pořluschnosć, hačž bě ju wón hdy seřnal, abo jemu hrožesche čžežki arrest. Kať mile šwěčesche ho Handrijej tudy w šamotnych hodžinach dobročiwje woblicžo jeho nana, kať palachu jeho šyly džělenja w šwědomnju, kať wótrje štuřasche jemu jeho njedžal psched duschu! Kať njebě nětko žane město na šemi, hđžež měnjšche šašo wjekeleje myšle nabycz, hačž šazpity staršchijki dom! Štyřtanje po domje jeho tak mójnje šaja, so jo šlora dlěje wjazy šnjescz njemóžesche.

Handrij piřasche domoj: „Wodajtaj šwojemu rošlatemu šyne! Š so šměl pola waju wotročk bycz! Wščželtaj mi pjenješ, so ho wukupju; ja pschińdu jako drubi wróczšo!“

Čžas bu jemu dolhi, přjedy hačž wotmolwjenje dóńdže. Šo polłětnym, štyřtnym čžakanju je tu šlónčnje wužedženy list! Handrij ja nim hrabny: Šsu pjenješ nutštach? — Ně. — Ně, dha i wěštosczu poroki. — Šněwnje wón list njeczitany do kaschczu čžibnje, dže šwój pucz, šchori po někotrym čžasju a pschińdže do lazaretha.

W horzej Šndistej je šchorjenje štraschna wěž. Šsmjercz daloko njeje; Handrijej bě wona šamo jara blisko. Duž pytachu ja jeho papjerami. Ššchi tym namafachu w kaschcziku list štaršcheju, po kotrymajž bě wón na swojim lěhwe tak husto wołať, jeju wo wodacze prošwšchi.

„Njescze wy tónle list čžital?“ — „Ně.“ — Šlejczje, w nim šteji žyła luboscz nana a maczerje: „Šaju ruzy štejtej tebi wotewrienej a žyła wutroba, pschińdž! Šjenješ k wukupjenju, so bychu wěšče dósčle a šo k ničemu druhemu njenaložile, šu šapitánej pschepodate, kotryž ma čže wróczšo pschijescz.“

Nětko běšche pšče pošdže. Młody čžłowjek wumrje daloko wot žedžiwje čžafazeju staršcheju. Haj, a tymaj domach chzysche ho nimale wutroba pufacz psched bolosczu a šrudobu.

Njeleži njeczitany a šapróšchenty podobny list ja tebe, luby čžitarjo, hotowy, kotryž čži jeniczki pucz mjenuje, kiž tebe pšches morjo žiwjenja domoj wjedže do twojeho derje wobarnowaneho herbštwu, — Šesuf, kotremuž je žel, so ty tať njepokoyny a njeměny i džěla do rošpróšchenja čžefasch, šamo na šwjatnych dnjach šebi njepopšchewasch, šo na jeho wutrobnje wobhrjewacz a jeho šlowu doměrnje pschipořluschacz?

Ššmi tola šórny tónle list i wótzneho domu do rukow; njeměň, so hižom wěšch, šhto w nim šteji. Šrosch wjele bóle Boha, so by jeno haťle ras prawje čžitalcz a rošymicz mohł; ale njewotštorluj čžitanje, so čže rošlacze se šurowymi šubami njepšchimnje a šlónčnje njerěla: Ššche pošdže!

Či kščiže.

Šowjedančžko po podawku se Ššerbow.

(Šofracžowanje.)

Ššhipolńnju bě džě Šerta Šanej prajicz dala, so by do wjeczerje k nim pschischol. Šhwatajzy tehodla jěšdžesche, so by čžim přjedy hotowy byl, a přjedy hačž ho šlónžo šhowasche, bě hižom domoral. Wčžipny, šhto našhoni, poda ho tať rucze hačž bě šonjow wupšchahnył a jimaj šypnył, k Šjenkežom. Šdyž do dwora štupi, nadeńdže Šertu hnydom, kotraž radoštna jemu ruku podawajo džesche: „Budž wjekeľy, nětko pschińdže namaj šlora se šchije. Šnježstwo dyrbi šašo 48 wořakow dacz a duž šym wuja prošyła, so by jeho tež šobu wšal a wón je mi to šlubil. Ššřjedu rano jich hižom powjedže.“

„Šo tola wěrnó njeje, wšchaf hišchče ničtó ničžo powjedaf njeje.“

„Šawěšče! wuj jeno tehodla ničžo njepřaji, so njebychu wšchitz pschischli a jeho prošyłi, so by jich njewubral. Šutšje pónđže ke šnježštwu a pschinješe šebi wšchitkich napiřaných, kotřiz dyrbja wořazy bycz. Šle Šože dla, njepowješ to nikomu.“

„Ach k čžemu bych powjedaf, njeměj žaneho štracha.“

Šdyž do jštwy pschińdže, nadeńdže tam tola šašo Šarja, kiž i Šjenkowej powjedasche, nětko pať ho wotmjelny. Tať rucze hačž Šan swojeho pscheczimnika wuhlada, dopomni ho hnydom na wčžerawšchu šchiwdu; ale špominajo na to, šchtož bě Šerta powjedžila, pošměwlowasche ho jeno šlóstnje, kaž by prajicz čžyl: Ty šy se mnu dohrať, prawje ja tebe, so budžesch wořak! Tať dolho hačž bě Šjenkowa wó jštwje, Šurij ani njepřiny, hdyž pať bě woteschla, rjekny: „Nó, kať je šmóřištwó woteschlo? Wěšče prawje wjekele, so ani móřchnicžka dořahala njeje, kaž Wiczšesž wotročk powjedasche.“

„A tón mohł prajicz, so njepřiny pjenješ měl?“

„Njemyl mje jeno, i pytanjom Šerty šy leštnje i pařli wulěicz čžyl, so njebych prajicz trjebať, so šu pjenješ wuschle. Šo jeno tať mješ namaj prađu, hačž runje drusy tež na to tuřaja; dokelž je Šerta pošdžičho šaš tebe pyřala a potom i někim druhim domoj šchla.“

Ššchi tajkim šchčžipanju a kaťanju bě Šan dolho došč měny; wšchaf myšlesche pschi šebi: čžafaj, čžafaj, pacholko, twojeho šlubu- čžinjenja budže šlora šónž, hdyž čže wořazy dořtanu; hdyž pať tamny wo wčžerawšchim domhiczju šapocža, bě ho i Šanowej poš- nosczu štaťo a wón prađi:

„Šdy by mje pschi wšchěm mylicz a šlepicz njechal; ja dawno twoje njeknicžomne kuski šnaju — ty šy wčžera i nowa šloby na mnje wutřchabl a wěšče šam druhim narěczal, so šu pjenješ wšchě byle. Tebe džě ženje hańba byla njeje, kžě a kleski roš- noschowacz.“

Tajke wobwinjenje bě ja tajěřšeho Šurja tola njepnjekomne, hačž runje šwoju hruboscz we Šjenkež domje po móžnosczu šhowasche, njebě tónkrócz nad šobu i šnjeshom, ale pušchči na Šana wšchě šloby. Tež tón njewořta jemu ničžo dolžny; dužž bě mješ nimaj šwada hotowa. Mješ tym so ho tať wurěczowaschtať, pschińdže Šjenť domoj. Tať rucze hačž jeho Šurij pyřny, bě radny hadriju pschestať a, njeměřesche šebi wjazy wumjetowacz, přješesche jeno, čžehož bu winjenty. Šan pať piřasche jemu čžim šhroblišcho do woczow, myšlo, njech Šjenť šhoni, kaťki šy pachol, potom njeměje čže wěšče wjazy radny. Šle i tym bě nimo kulil. Š wo- přěđta njekedžbowasche Šjenť na jeho rěczje, potom džesche hněwny: „Čžin šónž i twojej haru, hewaf šu tamle durje. Wrašch-li i nim něšchto wuczšinjecz, to šebi wuczšin druhdže a wostaj nař na pošoj!“

Šan bě i tymi šlowami kaž pošluschenty, pošakku haťle sa- pschijowasche, šchtož bě Šjenť prađil, a rudžesche a mješasche ho

žalostnije, so je Wjeńt napscheczjo njemu kaž napscheczjo někajkemu hólzei wustupil, mjes tym so je jemu Surjomu stomyšlnoščj pokazacž chyzl. — Postanywšchi rjekny: „Sa du, ale wy hižom šhonicze, kajki Surij je, hdyž smějeczje jeho na schiji!“

Ma to wotmolwi Wjeńt: Moje dla, njetrjebamy ani tvojich wopytow, ani tvojeho powuczenja.“

Hdyž bē tón woteschol, njewěrjesche šebi Surij ničjo prajicž, dokelž šo bojesche, so je šwoju pschijasnoščj pola Wjeńta šhubil, hdyž je pscheczimnik tajke wězki powjedal; šedžesche tam, kaž by šebi hubu woparil. Potom haffe, hdyž bē šo jeho Wjeńt woprashač: „Kač staj š Sanom do šwady pschischloi, hdyž jemu ty wšchudžom š pucža džesč“, wotmolwi Surij:

„Wšchač wěščje, so wón jara na mnje džerži; džensč chyzch š nim trochu požortowacž, so bych jemu pokazal, so jeho njepscheczjel njejšym. Ale tu trjechich, kaž bych čzmjelam do hnešda šwustal: — Džensč bych waš rady wo něščto prošyl, chzeczje-li tač dobry byč a pomhacž.““

„Čžeho dla niz, je-li možno!“

„To wšchač njeje ničjo čžezke, jeno dobre šlowo trjebacžje ša mnje šapoložicž. Ša šym mjelčžazej wězju šhonič, so dyrbi knježstwo šašo tójščto wojakow dacž; wěščje wuda tež nje rychtač. Duž, mohli to ša mnje wucžinicž, wēm, so wam rychtač to š woli ščžini.““

„To drje možu špytacž, pónđu tam hišččje džensč, so by rychtač prjedy nikomu druhemu njepšlubil.““

Šchińdže šrijeda a we Š. bē wulka šrudoba a žaloščenje, wóšomjo dyrbjachu do wojakow a mjes nimi tež Surij a Šan. Wšchitzu nowacžkojo bēchu štruchli, pschetož žadyn njewjedžesche, hacž hdy wjazju šwojich lubych a domišnu wohlada abo hacž jemu wójna w zušbje row pschihotuje; jeno na Šurjomym woblicžu pohrawasche žadlawy šmēch. Wón džē wjedžesche, so do wojakow njetrjeba, so je šwojeho pscheczimnika wotbył a nětko Šertu wěščje dostanje. Duž rēčesche na pucžu šwojim towarščam: „Ach hólzju, njebudžčje hlupi a njerudžčje šo njetrjebawšchi, kóžda kulka njetrjedi, a ja šebi myšlu, so ša mnje hišččje žana lata njeje; hola, šapšewajmy šebi radšcho něščto!““

Hdyž bēchu w Budyščinje do wušbēhowanščeje štwy pschichli, rozžohnowachu šo našchi hólzju, dokelž ničto š nich njewjedžesche hdyž pschidžje; tež Šan poda Šurjej ruku a džesche: „Ničjo ša što! Njech je mjes namaj wšchitko prjedawšče šabyte. Wóh wē, tač dolho budžemoj hišččje žiwaj a hacž šo hdy wjazju wohladamoj!““

We Š. njedžiwachu šo njemalo, hdyž šhoniču, so je šo Surij š rychtarjom domoj wróčil; teho runja šwješeliščtaj šo jeho štarščeje, hdyž jeho šašo wohladaschtaj, pschetož ani jimaj njebē, pjedny ničjo rjekl. Š tajkim pohroženjom chyzšče džē jeju š temu pschinučicž, so byšchtaj jemu kublo šapišacž daloj. Duž džesche, hdyž šo wonaj nad jeho pschihadom džiwaschtaj: „Šaj, tón krocž šym wojakam wušchol, ale ščto wē, hdy nje šašo šhrabnu, hdyž mi šapišacž dacž njechataj. Tyč, kotryčž šu nětko wubrali, šforo we wójnje šabija; tač tež šo nje tešak njesminje.““

Šan drje jemu na to ničjo njewotmolwi, ale macž mēnjesche: „Šanšo, dajmoj jemu šapišacž, potom njetrjebamy šo wójny wjazju bojecž““.

„Ša chzu šebi pschemyšlicž, wšchač džē hišččje tač nušne njeje!“ —

Hdyž bē šo Surij rozshotowacž woteschol, prajesche nan: „Šemu njeby wšchač ničjo ščtodžalo, byrnjež jeho wjazju dostali a trochu woczēšali, to by tola šwoju hrubosčj šhubil; tač myšli, so dyrbja šo wšchitzu pschēd nim pokoricž. Šdy by jeno ta šabita wójna njebyła, njebych jemu šapišacž dal: ale ščto džēčjo rady do štracha poda? Šiščezju šebi njewěrju, jemu šapišacž dacž, ščto

wē, tač šo namaj pónđu, hdyž budžje Šurij šam šwój knjes! Ščto dha ty myšlišč?“

„Kač šnadž budžje rošomnišchi, pócžnje-li do šwojeho hornčžka nučacž; to wěšč, mlody hólz pol šemjana. Možemoj džē šej wucžinicž, so chzemoj hišččje někotre lēta šamaj hospodaricž; ženicž šo bjes teho njetrjeba, wšchač možu ja wšcho derje šastacž.“

„Nó, dha njech tač woštanje!“

Wječor powē macž Šurjej, ščto bēšchtaj š nanom wucžiničoj, a wón wotmolwi: „Ach ščto to pomha, byrnjež šapišane mēl, hdyž chzetaj tajke wumēnjenje čžinicž, wošmu mje tola do wojakow. Šaj wšchač, wamaj je wšcho jene, hacž mje šatsčela abo niz, njebych-li šo šam postaral, bych hižom tešak nošyl.““

„Ale Šurjo, njerēčž tač hlupje.“

„Nó, dha dajtaj mi bjes wšcheho wumēnjenja šapišacž a potom njetrjebam šo ničeho wjazju štrachowacž.““

„Chzu š nanom porēčecž, prošch tež šam nana a nještajej šo jemu tač hlupje. Šo dawno wěšč, so šebi jeho š tym nje-pschiklonišč.““

„Ach, to drje wěšč, macži, so mi date njeje, nětko prošchčž; prajicž drje jemu chzu, njeschžje-li pač, potom njech moje dla pōdžje mje, ščtož chze.““

Šsobotu pschi wobjedžje kiwasche macž na Šurja wjazju krocž, wón wotmolwjesche jej š hlomu wijo. Šo wobjedžje wošta pschi nanje wó štwje, a hdyž bēšchtaj šamaj, džesche: „Šano, ty mohł mi kublo šapišacž dacž, ale bjes wšcheho wumēnjenja. Njetrjebali šo potom wójny bojecž; njewēmny džē ženje, hdy šašo wojakow trjebaja. Budža-li š nowa bracž, pschidžje najškerje tež na mnje rjad. Duž by najšepje bylo, so bych hižom šam hospodar był; pschetož hospodarja njemōža nihdy na nihdy wšacž.““

Hdyž hinač njeje, šapišacž drje šo čži bjes wumēnjenja móže, ale hospodaricž budu š najmjeńšchemu pjecž lēt šam; šmój š macžerju hišččje jara mlodaj, so bychmoj šo hižom na wumjeńč šhdnyłoj. Trjebasch namaj jeno šlubicž, so šo kubla tač dolho mozowacž njechasch, dōňž čži je šamaj njedamoj; dha možemy na šapisk hicž, byrnjež jutije bylo!“

(Ššchichodnje dale.)

Wšhelake š bliska a š daloka.

— Ma nowy tydžen šo wšchitkim knjesam duchownym licžba „Pošledni šeleny ščtwórtk wot Šētra Mlónka“ š rošdawanju na pacžeršče džēčži rošesčjele. Woni šu prošcheni, tónle duchowny dar našchej mlodžinje porucžicž.

— Našch lubowany kral Šjedrich Šlugust šo dale a bóle se šwojim ludom šnaty čžini. Š Šipšku, w Šamjenizach je pobyl a w bližichim čžasu tež do Šužizy pschidžje. Našchi Šserbja budža jeho wutrobnje witacž, kaž je šo wón tež pscheczelnje wo kralošwěrnym šmyšljenju našcheho luda wuprajil.

— Šserbške lutherške knihowne towaršstwo ma wotpohlad, nowy wudawč „Domjazeho woltarja“ čžiščecž dacž, dokelž je žadanje po nim jara wulke. Šsobustawy towaršstwa nadžijomnje knihu našemu dostanu a smēja tač knihi na 1905, hdyž šu knihi wo 30 lētnej wójnje ša lētny pschinoschł na 1904.

„Pomhaj Wóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch pschēdawanjach „Šserb. Nowin“ na wšach a w Budyščinje dostacž. Ma ščtwórcž lēta placži wón 40 np., jenotliwe čžiščla šo ša 4 np. pschēdawaju.